

DOI: 10.38146/bsz-ajia.2026.v74.i6.pp1539-1556

A jó sajtó a rendőr világossága Út a *Kék fény** című tévéműsor első adásához

Good Press Is the Clarity of the Police

The Road to the First Broadcast of the TV Programme *Kék fény*

Sallai János

Prof., Dr., egyetemi tanár, rendőr ezredes
Nemzeti Közszerződési Egyetem,
Rendészettudományi Kar
sallai.janos@uni-nke.hu

Absztrakt

Polgári államban a rend fenntartása a rendőrség feladata. A rendőrség közfeladatát lát el, megbízza a társadalom. Munkáját jelentős részben a társadalom nyilvánossága előtt végzi, ezért fokozott érdeklődés középpontjában áll, tevékenységének legtöbb mozzanata a sajtó és a lakosság előtt zajlik. A modern állami rendőrség létrehozását követően a rendőri vezetők felismerték a rendőrség és a sajtó jó kapcsolatának jelentőségét, amelynek első állomása a rendőrségi sajtóiroda 1880-ban történt felállítását és ezt követően a sajtó rendőri hírekkel való ellátása volt. A rendőrség tevékenysége később megjelent az elektronikus médiákban is. Ennek az első mérföldkövéként a televízió 1965-ben megkezdte a *Kék fény* című műsor adását, amely egyre nagyobb népszerűségre tett szert mind a lakosság, mind a rendőrség körében.

Cél: A tanulmány a rendőrség és a sajtó kapcsolatát, a rendészeti kommunikáció főbb állomásait vizsgálja történeti nézőpontból, és bemutatja a *Kék fény* című tévéműsor megszületésének körülményeit.

* A műsor megjelenése óta eltelt hatvan évben a műsor címe többféle írásmóddal jelent meg a sajtóban és a tévében. Az 1980-as évek közepéig Kék Fény formában volt olvasható, míg napjainkban Kékfény alakban írják. Mivel először, 1965 decemberében a Népszabadságban Kék fény néven említették az adást, s a magyar helyesírás szabályai szerint is ez a forma a helyes, így a tanulmányban is ehhez ragaszkodtam.

A szerző a kéziratot magyar nyelven nyújtotta be. Benyújtás ideje: 2025. 01. 05. Átdolgozás: 2025. 06. 06. Elfogadás: 2025. 06. 15.

Módszertan: A tanulmány a rendészeti szakfolyóiratok eddig kevésbé ismert, a rendőrségi kommunikációval kapcsolatos közleményeinek feldolgozása alapján bemutatja a rendőrség és a sajtó, valamint a rendőrség és a polgárok kapcsolatának alakulását az első rendőrségi sajtóiroda felállításától a *Kék fény* adásba kerüléséig. Egyúttal a *Kék fény* című műsor létrejöttének körülményeit vizsgálva bemutatja a mozgó kép rendőrségi alkalmazásának fejlődését.

Megállapítások: A rendőrségnél 1880-ban állította fel a sajtóirodát. Ezt követően nagyon sok bűnügyi tudósítás jelent meg a napilapokban. A bűnügyi film szerepét Magyarországon is korán felismerték, már az 1920-as évektől készültek ilyen filmek (Strausz, 1921). A 20. század második felében a médiák súlypontja egyre inkább az írott sajtó felől az elektronikus hírközlés, vagyis a rádió, majd a televízió felé tolódott el. Ezt ismerték fel a *Kék fény* ötletadói, szerkesztői, riporterei. Munkájuknak köszönhetően a *Kék fény* a szakmabeliek és laikus műsorfogyasztók körében is gyorsan népszerű bűnügyi magazinná vált.

Érték: A tanulmány elsőként dolgozta fel a rendőrségi kommunikáció történetét az első sajtóiroda (1880) felállításától a népszerűvé vált *Kék fény* műsor adásba kerüléséig (1965). A *Kék fény* nyugati és a keleti (szocialista) országok számára egyaránt mintául szolgált, az újdonság erejével hatott. Továbbá ellentétben a krimi témájú filmekkel és könyvekkel, a *Kék fény* valódi, megoldatlan bűneseteket dolgozott fel, kielégítve a lakosság kriminalisztikai éhségét és kíváncsiságát, így hosszú ideig az egyik legnépszerűbb tévéműsorrá vált (Hanák & Révész, 1980; Szabó, 1983).

Kulcsszavak: rendőrség, sajtóiroda, televízió, *Kék fény* újság

Abstract

In a civil state, maintaining public order is the task of the police. The police perform a public duty, acting on behalf of society. A significant part of their work is carried out in the public eye, which places them at the centre of increased attention; most aspects of police activity take place in front of the media and the general public. Following the establishment of the modern state police, police leaders soon recognised the importance of cultivating a good relationship with the press. The first milestone in this regard was the establishment of the police press office in 1880, which was followed by the systematic dissemination of police news to the media. In later years, police activities also began to appear in electronic media. A major milestone in this process was the launch of the television programme *Kék fény* in 1965, which gained increasing popularity among both the general public and the police.

Aim: The study examines the relationship between the police and the press from a historical perspective, focusing on the key milestones of law enforcement

communication. It also presents the circumstances surrounding the launch of the television programme *Kék fény*.

Methodology: Based on the analysis of previously lesser-known publications on police communication from professional law enforcement journals, the study presents the development of the relationship between the police and the press, as well as between the police and the public, from the establishment of the first police press office to the broadcast of the television programme *Kék fény*. At the same time, it explores the evolution of the use of motion picture in policing by examining the circumstances surrounding the creation of *Kék fény*.

Findings: The police established their press office in 1880. Following this, a large number of crime reports appeared in daily newspapers. The role of crime films was recognised early in Hungary as well, with such films being produced as early as the 1920s. In the second half of the 20th century, the focus of the media gradually shifted from the printed press to electronic communication, namely radio and later television. This shift was recognised by the creators, editors, and reporters of *Kék fény*, whose work quickly turned the programme into a popular crime magazine among both professionals and lay viewers.

Value: The study is the first to explore the history of police communication from the establishment of the first police press office in 1880 to the broadcast of the widely popular television programme *Kék fény* in 1965. *Kék fény* served as a model for both Western and Eastern socialist countries and had a strikingly novel impact. In contrast to crime-themed films and books, *Kék fény* presented real, unsolved criminal cases, satisfying the public's criminological curiosity and appetite for true crime. As a result, it became one of the most popular television programmes for many years (Hanák & Révész, 1980; Szabó, 1983).

Keywords: police, press office, television, *Kék fény* magazine

„Adja kölcsön a szemét és a fülét a rendőrségnek,
hogy jobban védelmezhesse Önt.”
Chicago, 1961.

Magyarországon az első állami (fővárosi) rendőrségről 1873-tól beszélhetünk, annak jogszabályi megerősítéséről 1881-től, a fővárosi rendőrségről szóló törvény¹ megszületésétől (Sallai, 2020; 2022). Ez az állami rendőrség nyugat-európai mintára, a bécsi és londoni rendőrségi modellek ismeretében jött létre. Talán

1 1881. évi XXI. törvénycikk a Budapest-fővárosi rendőrségről.

ezért is természetes, hogy a fővárosi rendőrség a nyugat-európai nagyvárosok rendőrségeihez hasonlóan az 1880-as években az elsők között „szélesre tárta kapuit az újságírók és a napilapok ezerszemű nyilvánossága előtt” (A budapesti napilapok rendőri rovatvezetőinek szindikátusa, 1930). Török János a fővárosi rendőrség egykori főkapitánya 1885 decemberében intézkedett elsőként az ideiglenes sajtóiroda felállításáról, és külön helyiséget² biztosított a napilapok tudósítói számára (A budapesti napilapok rendőri rovatvezetőinek szindikátusa, 1930). Ebben a helyiségben a tudósítók naponta délben és este megkapták a papírra kijegyzetelt legfontosabb rendőri híreket. Az első ilyen hírek között szerepelt: „Ismeretlen tettesek egy névtelen úrtól, egy meg nem nevezhető szállóházból, bizonytalan mennyiségű meghatározhatatlanul nagy értékű ékszereket loptak el. A vizsgálat folyik.” (Budapesti Hírlap, 1885). A rendőri tudósítás a kezdetektől kettős megítélés alá esett a sajtó munkatársai körében, egyrészt lapjaik hasábjain közzé tették a kapott híreket, másrészt kritizálták a rendőrséget, amiért nem kaptak bővebb tájékoztatást egy-egy esetről. Egy másik ügy kapcsán véletlenül a kárvallott és nem a gyanúsított nevét közölte a sajtóiroda, ami méltán váltott ki elégedetlenséget a sajtó munkatársaiból és a károsultból (Budapesti Hírlap, 1885). A sajtóiroda szakmai súlyát jelezte, hogy az első rendőri lexikon több címszóban is megemlítette. Ebből a lexikonból ismerjük ma a sajtóiroda feladatait, amelyeket tömören így fogalmaztak meg a szerkesztők:

„1. Az összes megjelenő lapok átnézése s a rendőrséget érintő közlemények kijelölése.

2. A főkapitány által jóváhagyott rendőri közleményeket bizonyos időben kiadja a hírlapok tudósítóinak.

3. Informálja a lapokat, tévedéseket helyreigazít.

4. Ellenőrzi az általa kiadott közlemények megjelenését.

5. Kommunikéket szerkeszt a téves közleményekről.

6. Kiadja a hírlapírói igazolványokat.

7. A kiadandó híreket összegyűjti.

8. A lapok hirdetéseit átvizsgálja. A sajtóiroda naponta háromszor ad a lapoknak értesítéseket: 1. Délben 12–2 óráig. 2. Délután 6–7 óráig. 3. Éjjel 11–12 óráig. Nagy eseményeket esetleg telefonon éjjeli 2 óráig. A kiadott közlemények lemásolására csak igazolványos hírlapírók jogosítván. A közlemények lemásolása csakis a sajtóirodában történhetik. Rendőrségi alkalmazottaknak tilos magánúton bármiféle értesítést adni a hírlapíróknak.” (Rédey & Laky, 1903).

2 Először a Két korona vendéglő különszobájában, majd az Európa szállóban biztosítottak helyiséget a sajtó képviselőinek.

A fővárosi újságok³ rendőri tudósítói számára 1893-tól évenként más színű igazolványt állítottak ki *Rendőri Engedély* néven, amely nem valamely tudósító nevére, hanem a hírlapszerkesztőségének mindenkori tagjára vonatkozó sor-számozott igazolvány volt. A rendőrség által kiállított engedéllyel rendelkező sajtómunkatársak részére a rendőrség zavargások idején olyan tartózkodási helyet jelölt ki, ahonnan az eseményeket figyelemmel tudták kísérni ahhoz, hogy a tudósítást elkészíthessék és védve is legyenek (Krecsány, 1894).

A fővárosi rendőrség sajtó irodája már több mint másfél évtizede állt fenn, amikor Rudnay Béla főkapitány 11/fk. eln. 1902- sz. köriratával tájékoztatta a személyi állományt a fővárosi lapok rendőri tudósítóinak tevékenységéről, valamint arról, hogy megalapították a Budapest Napilapok Rovatvezetőinek Szindikátusát (Borbély & Kapy, 1942). A szindikátus tagjait rendőri tudósítói igazolvánnyal látták el, minden lap rendőrségi eseményenként egy tudósítót küldhetett. A szindikátus létrehozása megerősítette a rendőri testület erkölcsi összetartó erejét és a rendőrségi hírszolgálatot. Rudnay kiemelten kezelte, hogy a hírszolgálat ápoljon jó kapcsolatot a sajtóval, nagy súlyt fektetve az alaposra és folyamatosra. A 19–20. század fordulóján Székely Vladimír húsz éven keresztül volt a sajtóiroda ikonikus vezetője, aki maga is jó tollú szakember volt, és elévülhetetlen érdemeket szerzett a rendőrségi sajtóiroda munkájának felvirágoztatásában, valódi hírszolgáltatóvá tette azt. Ebben az időszakban a sajtó is elemezte saját rendőrségi kapcsolatait, hasábjain többször tárgyalta a rendőrség és a sajtó viszonyát (Sallai, 2017). A *Rendőri Lapok* egy 1904-es vezércikke szerint a közönségnek joga van a nyilvános kritikára, de csak akkor, ha annak van alapja. Sőt a cikk írója fontosnak tartotta, hogy a sajtónak kötelessége a nyilvánosság ellenőrzése (Bodnár, 1904). A Rudnay Bélát követő főkapitány, Boda Dezső is értékesnek ítélte a rendőrség működésében a sajtó szerepét. Véleménye szerint a hírszolgálat és a lakosság támogatása elősegíti a nyomozás céljainak megvalósítását.

A sajtó és a rendőrség kapcsolatában minden bizonnyal üdítően hatott ismert írónk, Molnár Ferenc *Pesti Hírlap*ban megjelent tudósítása egy rendőr vizsgáról (Molnár, 1913). Már az a tény, hogy egy rendőr vizsgáján civil újságíró is részt vehetett, mutatta a rendőrség nyitottságát a sajtó és a közönség felé. Molnár Ferenc a vizsga végén lelkesen, teli élményekkel távozott, és nagyon pozitívan értékelte az ott elhangzottakat, a rendőrré váló fiatal parasztleányek felkészültségét.

1922-ben az akkori főkapitányhelyettes megszüntette a sajtóirodát, s helyette a sajtószolgálatot az MTI leányvállalataként, a részvénytársaságként működő Magyar Országos Tudósító (MOT) hírügynökségre bízta.

3 Természetesen csak azon újságok számára állítottak ki engedélyt, amelyek rendőri témájú cikkeket közöltek.

A 20. században a sajtótermékek jelentős elterjedésével és megszorodásával megnőtt a lapok rendőrségi hírigénye. A megnövekedett igények kielégítése miatt a rendőri rovatvezetők és munkatársaik a detektív testület folyosóin várakozó ügyfelektől, továbbá a testület tagjaitól, a sajtóiroda megkerülésével próbálták beszerezni az információkat. Ezért 1926. március 15-től Marinovich főkapitány újraszabályozta a rendőrségi hírszolgálatot (Farkas, 1926). A főkapitány a MOT mellett a rendőri rovatvezetőknek is biztosított egy szobát, részükre a rendőri sajtóiroda személyzete délelőtti és délutáni órákban rendőrségi hírszolgáltatást biztosított (Borbély & Kapy, 1942). A mindennapokban ez azt jelentette, hogy a kerületek napos tisztjei jelentették a bűnügyi eseteket a bűnügyi osztály vezetőjének. Csak azt a hírt közölhették a tudósítókkal, amelyet a bűnügyi osztály vagy a központi ügyelet vezetője, illetve helyetteseik engedélyeztek. Ezek a hírkategóriák a következők voltak:

„1. *Az egyszerű rendőri hírek. Balesetek, öngyilkosságok és hasonlók.*

2. *Oly bűncselekményekre vonatkozó tények, amelyeknek megállapítása nem függ a bíróságnak később bekövetkező határozatától és külön bizonyításra nem szorulnak, vagyis melyek megtörténte kétségtelen. Ezek; emberölések, testi sérülések, lopások stb. Nem vonhatók tehát ezek közé azok a bűnesetek, amelyekben a bűncselekmény megtörténte is vitás. Ilyenek; a csalás, csalárd bukás, sikkasztás, okirathamisítás és más hasonlók.*

3. *Általában oly adatok, melyeknek nyilvánosságra hozatala a nyomozás érdeke. Ilyenek; a szökésben lévő tettes kézre kerítésének előmozdítása, ismeretlen szemtanúk jelentkezésre való felhívása, károsultak figyelmeztetése, a közönség megnyugtatása, vagy óvatosságra intése.*

Gyermek vagy fiatalkorú ügyében kiadott közlés keretében a gyermeket vagy fiatalkorút neveinek kezdőbetűjével sem szabad megjelölni.” (Borbély & Kapy, 1942).

A főkapitányi intézkedés továbbra is tiltotta a bűnügyi feljelentések és a nyomozások részleteinek közzétételét, továbbá a detektívek, rendőri tisztviselők egyéni információinak kiadását a riporterek, tudósítók számára. Ez alól csak kivételes esetben adott felmentést a főkapitány, ha a bűnügyi helyszínen köz- vagy nyomozói érdek indokoltta tette, hogy közvetlenül informálják a bűnügyi tudósítókat.

Ugyanebben időben jelent meg egy neves rendőri szakember, Nagy Valér cikke *A Rend* hasábjain, amely szerint a rendőri riporternek a következő érdekeket kell szem előtt tartani:

- az újságját;
- a közönségét;
- a rendőrségét (Nagy, 1926).

A szerző szerint a rendőri riporternek felkészültnek kell lennie kriminológiából, kriminalisztikából, társadalomtudományból, közigazgatásból, büntetőjogi ismeretekből és a rendőri szervezetekből.

A fentiek szellemében született döntés a rendőri rovatvezetők számára tartandó előadássorozatról. A szaktanfolyam formában bonyolított előadásokat a legismertebb rendőrségi szakemberek tartották. Főbb témaköreik a következők voltak:

- 1) A rendőrség szervezete.
- 2) A nyomozó szervezete és a nyomozás folyamata.
- 3) A bűnügyi osztály szervezete és a sajtóügyi főcsoport munkaköre.
- 4) A sérülési főcsoportok munkaköre.
- 5) Az intellektuális és lopási főcsoportok munkaköre.
- 6) Országos Bűnügyi Nyilvántartó Hivatal.
- 7) Büntető perrendi ismeretek.
- 8) A rendőrség közigazgatási tevékenysége.
- 9) A fogház és toloncügyi osztály.
- 10) Kihágás bírászkodás.
- 11) Az őrszemélyzet szervezet.
- 12) A rendőrség szerepe a légoltalomban (Borbély & Kapy, 1942).

A fenti felsorolás igazolja, mennyire szerteágazóak voltak a rendőrség feladatai, melyekről már akkoriban is csak azok alapos ismeretében lehetett tárgyilagosan tudósítani. A tanfolyam dokumentációi arról tanúskodnak, hogy a résztvevő újságírók és rovatvezetők élénk érdeklődést tanúsítottak az ott elhangzottakkal kapcsolatban. A tanfolyamon túl a rendőrtudósítók számára külön egy könyvtár is létesült.

Véleményem szerint a szakirányú oktatás és a rendőri újságírást segítő könyvtár ma is nagy szolgálatot tenne a modern rendőrség és a sajtó kapcsolatának, és nagymértékben hozzájárulna a tudósítások színvonalának emeléséhez.

A két világháború közötti jeles magyar írónk, Móricz Zsigmond írt a magyar rendőrségről szóló véleménycikket a *Rendőr* című szaklapban. Móricz az írását válaszul szánta Krisztinkovics Antal kritikájára, melyet a következő megállapítással zárt: „*A magyar állami rendőrséggel szemben pedig mély tiszteletet érzek. A valóságos élő, dolgozó, cselekvő magyar állami rendőrség mindnyájunk szemé fénye, hiszen éppen most, Csonka-Magyarország életében legelső sorban ők dolgoznak azon, hogy itt élhessünk.*” (Móricz, 1928). Az, hogy a *Rendőr* folyóirat hasábjain ilyen jeles író méltatta a magyar rendőrséget, azt hiszem magáért beszél.

A szaklapírás problémája kapcsán a húszas évek végén a *Rendőr* hasábjain az a vélemény kapott hangot, hogy szaklapot írni alapjában könnyű, mert a szerzők

ismerik a közönségüket, annak felkészültségét, és tudják, mi érdeklí olvasóikat, ezért tartalomban és formában megfelelő tudnak nyújtani. Rendőri szaklapot írni azért nehezebb, mert a rendőrség munkaköre széles körű és sokirányú, ezért kiváló közleményt csak specialisták nyújthatnak (Sallai, 2016). A legtöbb specialista azonban csak szűkkörű problémákra szorítkozik, így írásaik ritkán tarthatnak számot általános érdeklődésre (Deák, 2021).

A második világháború utáni átmeneti időszakban döntő változás nem következett be a sajtó és a rendőrség kapcsolatában (Ernyes, 2017). A *Magyar Rendőrben* az egyik 1947-ben megjelent cikk szerint a rendőri tudósítók segítőitársai a rendőrségnek, hiszen korrekt tudósításaikkal, ötletes egyéni nyomozásaikkal sokszor szolgálnak információval, támponttal a nyomozó szervezeteknek (A rendőri sajtó, 1947). Ennek egyik jó példája, amikor 1947-ben a budapesti rendőrfőkapitány (Münnich Ferenc r. altábornagy) jutalomban részesítette a sajtóiroda munkatársait, mert jelentős szerepet vállaltak egy veszélyes gonosztevő, kézre kerítésében. A sajtóiroda munkatársai a nyomozás során folyamatosan tájékoztatták a sajtó munkatársait, sőt részt vettek a helyszíneken a nyomozásban is (Magyar Országos Tudósító, 1947).

A rendszerváltás (1989) előtt, főleg a Rákosi-korszakban kötelező volt a második világháború előtti korszak elítélése. Ez érvényes volt természetesen a korábbi rendészeti tevékenységre is, ezért csak kritizálni szabadott a Horthy-éra rendőrségét, annak viszonyát a sajtóhoz és a rendőrfelügyelők, detektívek szenzációhajhászó magatartását. Az 1950-es évek rendőrsége igyekezett kerülni a bűnügyi információk terjedését, ezért korlátozták a *Magyar Rendőr* példányszámát. Egy a *Rendőrségi Szemlében* megjelent írás szerint a „kommunista rendőrnek nincs szüksége ilyen reklámra” (Barna, 1957). A szerző elmondta, hogy a háború után még jelentős számban jelentek meg bűnügyi riportok, azonban az ötvenes években már a „rendőri munkát a titokzatosság fátyla burkolta, bűnügyi vonatkozású cikket az újságban alig lehetett találni” (Barna, 1957). A cikk jelentős érdeklődést váltott ki újságírói körökben, amelynek eredményeként a *Rendőrségi Szemlében* leközltek hozzászólásokat is. Pintér István rendőri tudósító részben méltatta az írást, másrészt kritizálta a rendőrség és a sajtó korábbi kapcsolatát, mondván majdnem megszűnt a rendőri újságírás, a lakosság nem kapott rendőri híreket, így teret nyert a suttogó propaganda és a fantáziálás. Rengeteg képzelt esemény és rémhír terjedt el, amit megbízható rendőri hírek közzétételével meg lehetett volna akadályozni. Úgy vélte szükség van a „rendőrség berkeiben otthonosan mozgó, bizonyos rendőri, szakértelemmel rendelkező, s tájékozott rendőri riporter”-re (Pintér, 1957).

A Rákosi-rendszer rendőrségének a sajtóhoz való viszonyát kritizálta a *Belügyi Szemle* hasábjain Szabó László is, a *Népszabadság* (korábbi *Szabadság*)

újságírója. A korszak rendőrségének sajtóval kapcsolatos szemléletéről így írt: „*Ha túl sokat írunk a bűncselekményekről, akkor az olvasó előtt úgy tűnik, mint-ha Magyarországon magas lenne a bűnözési arány. Inkább kevesebb jelenjen meg; mint több...*” (Szabó, 1963). Szabó szerint ez a szemlélet nem befolyásolta a bűnözés terjedelmét. Úgy vélte 1963-ra kölcsönössé vált a bizalom a sajtó és a belügyi, rendőri szervek között, és megszűnt a fölösleges, oktalan titkolódzás. A cikk részletesen elemezte a rendőrség és sajtó kapcsolatát. A szerző egyértelműen kiált amellett, hogy a lakossággal tudatni kell, milyen bűncselekmények történtek a lakókörnyezetükben, ugyanis ismeretek hiányában nem ismerik fel a valós veszélyeket és rémhírek kelhetnek lábra. Szabó László hangot adott abbéli véleményének, hogy a titkolódzás leginkább a szervezet működési zavarainak elleplezését szolgáló eszköz (Deák, 2017). A titok ugyanis gyakran nem a jog, parancs, avagy szakmai szükséglet, hanem a szervezet működési zavarainak elleplezését szolgáló eszköz (Deák, 2016). Kritikaként említette, hogy a rendőrség és a rendőri riporterek közötti jó kapcsolat a főváros területére korlátozódik, miközben a bűncselekmények jelentős része vidéken következett be. Szabó László a rendőr riporterek és a rendőrség közötti jó kapcsolatot igen fontos elemnek tartotta. Így vélekedett róla: „*A jó személyi kapcsolatok ugyanis alkalmasak arra, hogy az újságíró tájékozott legyen a rendőri munkában; tudja, mikor mely témák feldolgozásával szolgálja leginkább a közérdeket; s nem utolsósorban azért, hogy a rendőrség emberei bizalommal legyenek iránta, s e bizalom révén bátran beszéljenek, tájékoztassanak.*” (Deák, 2016). A jövőre vonatkozólag, a kapcsolat bővítése érdekében Szabó a következő főbb gondolatokat tartotta megfontolandónak:

- 1) „*Bűncselekmény történik valahol – jellegét tekintve számunkra most teljesen mindegy – s ez a bűncselekmény félelemben, izgalomban tartja a környék lakosságát.*” (Deák, 2016). Ha bűncselekmény következett be és a lakosság nem olvashat róla, akkor a bűnügyi információ szájról szájra terjed, és szükségképpen torzul. Ellenben, ha a nyomozók a lapok hasábjain felhívják a lakosság figyelmét a bűncselekményre, a bűnüldözők gyorsabban elfoghatják a tettest és elejét veszik a rémhírnek.
- 2) „*Vannak esetek, bűncselekmények, vagy véletlen események, amelyekről tájékoztatni kell az olvasókat, csupán azért, mert ezek az események, bűncselekmények megtörténtek.*” (Deák, 2016). Szabó egy negatív példával támasztotta alá álláspontját.
- 3) Szabó László szerint a bűnügyek jelentős része tartalmaz olyan tanulságokat, amelyeket nem szabad figyelmen kívül hagyni.
- 4) „*A lakosság körében idegenkedés tapasztalható a rendőröktől.*” (Deák, 2016). A cikk az 1960-as évek elején íródott, amikor nemrég hagyta maga mögött

a társadalom a sötét ötvenes éveket, az ÁVH-t és az 1956-os forradalmat. A szerző szerint egy-egy bűnügyi nyomozás bemutatása közelebb hozza a lakosságot a rendőrséghez: „*A félelem bizalmatlanságot szül, a bizalmatlanság idegenkedést.*” (Deák, 2016). Úgy ítélte meg, hogy a bizalom erősítése érdekében nyíltabban kell írni a rendőri munkáról, a rendőrség belső életéről, a lakosság és a rendőrség közötti falak leomlását segíti a rendőrök kulturált fellépése.

- 5) A szerző írásában kifejti, hogy újra kell fogalmazni rendőrség és a sajtó kapcsolatát, mert a rendőrségnek szüksége van a sajtóra. Az ismeretlen tettesek felkutatásában is sokat segíthet a jól informált lakosság, ebben pedig közvetítő szerepet játszhat a sajtó. Ezen jövőbe látó gondolatok követték ki az utat a tévé bevonása és a *Kék fény* című műsor megszületése felé.
- 6) Szabó László nem hallgatott az államellenes cselekmények problémaköréről sem. Véleménye szerint épp „*ideje lenne időnként bemutatni egy-egy államellenes bűncselekményt, annak tetteit, az elkövetés körülményeit, az elkövethetőséget elősegítő tényezőket*” (Deák, 2016), hogy a titkosszolgálatok működését nem ismerő civil lakosság ne szoruljon ki a biztonsági munkából (Deák, 2013).

Szabó László cikke mind rendőri, mind újságírói körökben nagy érdeklődést váltottak ki (Szabó, 1964). A *Belügyi Szemle* hasábjain több reflexió jelent meg. Bodor Endre (Bodor, 1964) az írott sajtó mellett a rádió és televízió szerepét hangsúlyozta, utalva arra, hogy a televíziózás hőskorában az Amerikai Egyesült Államokban kísérleteztek a körözési fényképek rejtjelezett, rendőrsőkre történő továbbításával, zárt láncú tévéhálózat segítségével, és nagy reményeket táplált a televíziózás lehetőségeinek a bűnüldözésben felhasználható egyéb módszereihez is (Deák, 2014). Budai János reflektálva (Budai, 1964) Szabó László cikkére, visszatekintett a rendőrség és a sajtó kapcsolatára, a sajtóirodára, és a reflexióját további javaslatokkal zárta. Hat pontos összefoglalójába javasolta, hogy a kölcsönös bizalom építése érdekében a sajtó és a rendőrség tagjai időnként találkozzanak, a sajtó ismerje meg a rendőrség munkáját, állományát, szervezetét. A sajtó képviselői vegyenek részt a rendőrség rendezvényein és ünnepein, a rendőrség tájékoztassa a sajtót a megtörtént bűncselekményekről, a sajtó képviselői a „*nyilvánosság előtt foglalkozzanak a bűncselekmények elkövetésének motívumaival, cikkeikkel buzdítsák a lakosságot a bűnüldöző tevékenységben való széleskörű részvételre*” (Budai, 1964). A hatvanas évek elején felkapott témává vált a bűnüldözés a napilapokban, a tévében és a rádióban. Budai véleménye szerint a sajtó a bűnmegelőzés területén sokat segíthetne a rendőrségnek.

Ekkoriban Szabó László már kapcsolatban állt a Magyar Televízióval (MTV). Egy vele készített interjúból tudható, hogy Kovalik Károly és Szabó László ötlete volt, hogy 1965-ben új műsorral a *Kék fény* című bűnügyi magazinnal jelentkezzen az MTV (Kékfényben Szabó László, 2008). Az „*egy társadalmilag hasznos és egyúttal szórakoztató bűnügyi sorozat gondolatát*” azonban Ladvánszky Károlyhoz kötik, aki akkor még rendőrtisztként szolgált (Dunavölgyi, 1965). A címről több javaslat alapján döntöttek. „*Az első időkben a szokásos riportok voltak a rendőrök, tűzoltók, határőrök munkájáról, de egyre inkább fő téma lett a bűnözés. A műsor kezdetben csak lezárt bűnügyek elemzésével foglalkozott, elítélt, kezüket tördelő bűnözőkkel készítettek riportokat. Később jött az ötlet, hogy a nézők segítségét kérjék egy-egy nyomozáshoz, ekkor született meg a Kékfény telefonszáma és levélcíme. Az első ilyen segélykérő adás 1969. április 17-én volt. A műsorhoz a Belügyminisztérium illetékesei szállították az alapanyagot. A műsornak óriási sikere volt a nézők körében.*” (Dunavölgyi, 1965).

Az első adásra 1965. december 12-én került sor, amelyet a műsorújságban a következőként tüntettek fel: Televízió műsor: 15.05: „Kék fény” (riportok, helyszíni közvetítések, tudósítások). Közben: Gyilkosság aknatűzben (bűnügyi-dokumentum-játék). Erről a Magyar Nemzet 1965. december 15-én így tudósított: „*Új sorozat indult vasárnap, rendkívül érdekes programmal. A rendőrautók lámpáját idéző Kékfény című műsor keretében helyszíni riportokkal, filmekkel ismertetik meg a különböző bűnügyi szervek - a rendőrség, a tűzoltóság, határőrség - munkáját. Az összetett műsor külön érdekessége az a dokumentumjáték, amelyet az elmúlt húsz esztendő egy-egy jelentős bűnügyéről készítenek. Afféle magyar Bűnügyi Múzeum sorozat ez, valóságos eseteket rekonstruál, művészi eszközökkel.*” (Magyar Nemzet, 1965). Elsőre nem mindenkinek tetszett a műsor. Az akkoriban befolyásos író és kritikus Máriaássy Judit az első adások után azon értetlenkedett, miért olyan hangos a Kék fény a szerkesztő asztalán, mikor az adásban elhangzottak szerint a határon, a mentőknél és a tűzoltóknál szinte alig történt említésre méltó esemény (Máriaássy, 1966).

Hogy külföldön is készült a *Kék fény*hez hasonló műsor, a vasfüggöny mögött sokáig nem volt tudható. Erről Szabó László 1972-ben kiadott könyvében tett említést. Mint írta, Chicagóban 1961-től indult elsőként egy speciális rendőri riportázs, „*amely igénybe vette a tömegkommunikáció legkorszerűbb vizuális eszközeit, a televíziót, amely a város lakosságát igyekezett bevonni a bűnmegelőzésbe, főleg a bűncselekmények elkövetőinek felderítésében.*” (Szabó, 1972). A könyvben a műsor szakmai ötletét Dr. Kertész Imrének tulajdonította, aki akkor a BM technikai osztályának vezetője volt, a műsor nevének kitalálójaként a televíziónál dolgozó Pápai Lászlót nevezte meg (Szabó, 1972).

A *Kék fény* műsorában szereplő bűnelkövetők személyiségi jogait védte, hogy a szereplésük önkéntes volt, ami könnyítette (vagy legalább is nem nehezítette) a büntetésük letöltését követő visszatérésüket a társadalomba. Erről Szabó László a következőket írta: „Hiszen nemcsak az a célunk, hogy a tisztességes embereket megtanítsuk védekezni a bűnözők ellen, hanem az is, hogy a nyilvánosság reflektorfényével bomlasszuk a bűnözés világát, s egyben meghagyjuk a kiutat mindazok számára, akik büntetésük után a tisztesség világába akarnak térni. Mert ez nemcsak az ő érdekük, hanem mindannyiunké.” (Szabó, 1968).

A *Kék fény* lassabban vált sikeressé, mint azt remélték a szerkesztők és ötletadók. Az első műsorok vitákat váltottak ki. A készítők attól tartottak, hogy a műsorban látottak a fiatalokat megismertetik bizonyos bűnözési módszerekkel. Mások pozitívan látták hatását a bűnmegelőzési munkában. Sokan a *Kék fény* hatására óvatosabbá váltak, lakásaik régi zárait korszerűbbekkel váltották fel. A *Kék fény* lassan egyre népszerűbbé vált, az 1969-es felmérésekben már a Magyar Televízió legnézettebb műsorai között tartották számon.

E közben más országokban, például Ausztriában (A rendőrség és a televízió, 1969), Svájcban és Nyugat-Németországban⁴ is megjelentek hasonló témájú tévéműsorok. A televíziót először Angliában alkalmazták a 2. világháború után a közlekedésirányításban, majd az 1960-as években felmerült az Országos Rendőrségi Televíziós Szolgálat gondolata, amely vizuális információkat juttatott volna el a rendőrállomásokra, gyorsítandó a bűnelkövetők felderítését (BM Tanulmányi és Kiképzési Csoportfőnökség, 1968). Az elképzelések között felmerült, hogy kiemelkedő bűncselekmények esetén a BBC országosan gyors hírekben közölné a bűneset részleteit (BM Tanulmányi és Kiképzési Csoportfőnökség, 1968). Végül Angliában a magyar *Kék fény*hez hasonló műsor csak az 1970-as években indult el. Vasárnap esténként 5–15 perc időtartamban jelentkezett a *Police 5* nevű adás (Tükör, 1972).

Szakmai berkekben a *Kék fény* népszerűségéhez hozzájárult, hogy 1966 elején a *Magyar Rendőr* hasábjain fényképekkel ellátott, pozitív hangvételű tájékoztató jelent meg. A tudósítás bemutatta a *Kék fény* stábját, Kígyós Sándor rendezőt, Pápai László szerkesztőt és Lukács Lóránt operatőrt, és természetesen Szabó László újságíró-riportert, akit jellegzetes sötét szemüvegével még hosszú ideig láthattunk a tévéképernyőn. (Neve szinte összenőtt a műsorral.)

A *Kék fény* hatása már az első adástól megmutatkozott. A műsorban bemutatásra kerültek a szereplést önként vállaló bűnelkövetők (Radványi, 1977), a nézők

4 Az NDK-ban (Kelet-Németországban) *Der Staatsanwalt hat das Wort* címmel 1965. október 21-én indították el a bűnügyi sorozatot. A tévéadás nézőit az akkori NDK társadalmi szabályait megsértő eseteket, személyeket mutatták be, az elkövetők neveit megváltoztatva.

pedig együtt izgulhattak az egész országban azon, mikor válnak ismertté a bemutatott súlyos bűncselekmények elkövetői, hogy a bemutatott ismeretlen gyilkosság, betörés elkövetői mikor válnak ismertté. A műsor valószínűleg a rendőri pályát, főként a nyomozói szakmát is ismertebbé és népszerűbbé tette. A műsorok rámutattak, mennyire hiszékenyek az emberek, milyen könnyen bedőltek a csalóknak, így széles körben óvatosságra intett. A műsor későbbi népszerűségét mutatta, hogy az adások idején 3-400 betelefonálásra került sor, és sok esetben kapott a rendőrség értékes információkat a nyomozáshoz, az elfogáshoz és a sértettek felkutatásához. A *Kék fény* első időszakában csak korábban lezárt ügyeket engedtek a képernyőre a belügyi illetékesek. 1969-től azonban a műsor a *Nyomozzon velünk* (Kelemen, 1969) címmel új blokkal egészült ki: „a rendőri szervek a televízió útján a nézők millióit vonják be egy-egy olyan ügy felderítésébe, amelynek a nyomozása valamilyen ok miatt megakadt.” (Tímár, 1973). Az is a műsor egyik értéke volt, hogy ellentétben a krimi témájú filmekkel és könyvekkel, a *Kék fény* valódi, megoldatlan bűneseteket dolgozott fel, kielégítve a lakosság kriminalisztikai éhségét és kíváncsiságát. A *Nyomozzon velünk* című blokk célja volt:

- 1) *„Felkutatni és őrizetbe venni a különböző bűncselekmények elkövetése vagy szökés miatt körözött bűnözőket.*
- 2) *Felderíteni a befejezetlen ügyek még ismeretlen tetteinek személyét.*
- 3) *Szert tenni olyan új szemtanúkra, egyéb nyomravezetőkre (vagy tárgyi bizonyítékokra), akik az egyes bűncselekményben folyó nyomozást adataikkal előre lendíthetik.*
- 4) *A közvetlen rendőri célok realizálása mellett közvetve hozzájárulni annak az egészséges társadalmi légkörnek a megteremtéséhez, amely megnehezíti vagy egyenesen megakadályozza a bűncselekmények létrejöttét.*
- 5) *Elősegíteni a már elkövetett bűncselekmények rendőri felderítését; s nem utolsósorban aktivizálni a passzív tömegeket.*” (Földvári, 1969).

A „nyomozzon velünk” nevű akció részeként képernyőre került az első nyilvános körözés, az adásban közzétették egy keresett bűnöző fényképét. A hatás váratlan és meglepő volt. Két perc múlva telefonált egy néző, hogy a keresett személy a Metropol szállodában tartózkodik. A *Kék fény* stábjá és a rendőrség illetékes csoportja a helyszínre sietett, de a szállodában nagy meglepetés várta őket. A tévéadást követő nézők a helyszínre rohantak, hogy élőbe láthassák a fejleményeket, így a beérkező rendőri és tévéstábot több száz fő érdeklődő várta. A liftes és a portás nem tudta mire vélni a dolgot, ezért éppen a rendőrséget akarták hívni, amikor az meg is érkezett (Mindenki lehet nyomravezető, 1974). Ekkor mutatkozott meg igazán az élő adás hatása. Később a körözések

bemutatását követően számos elkövető önként jelentkezett a legközelebbi rendőrőrsön. Ez arra mutatott, hogy az elkövetők is figyelemmel kísérték a *Kék fény* adását, és a bemutatott körözött elkövetők felmérték, mennyi esélyük van elrejtőzni azután, hogy az egész ország megismerte tevékenységüket és az arcukat. A műsor mérhetően sokat tett a közbiztonságért, a rendőrség, a lakosság és a sajtó jó kapcsolataért. A műsor népszerűségéhez hozzájárult, hogy a nézők néhány órára lelkes alkalmi nyomozókká válhattak (Szabó, 1971).

Magyarországon a rendőrség (BM) vezetése a bűnügyi filmek, mind a tévében közvetített bűnügyi magazin szerepét is korán felismerték (Sallai, 2024). A 20. század második felében az írott sajtó és az elektronikus sajtó aránya folyamatosan eltolódott az elektronikus sajtó, a rádió és televízió irányába, amelyre ráeszméltek a *Kék fény* ötletadói, szerkesztői, riporterei. Ezek közül kiemelkedő szerepet játszott kezdetben és később is a *Kék fény* ikonikus alakjává vált Szabó László.

A tévéműsor – a kezdeti időszakot leszámítva – nagyon népszerű bűnügyi műsorrá vált és szerzett népszerűséget a rendőrségnél és a lakoságnál egyaránt. A *Kék fény* más szocialista országban is mintául szolgált. De míg Magyarországon Dr. Szabó László újságíró vezette hosszú ideig a műsort, addig például az NDK-ban egy népszerű színészt kértek fel erre a feladatra (Déri & Pásztor, 1968). A *Kék fény* gyors hazai sikerének köszönhetően már 1968-ban nívó díjas lett a műsor szerkesztői gárdája, név szerint: Várszegi Károly operatőr, Rotter Zoltán gyártásvezető, dr. Szabó László újságíró-riporter, Vértesi Sándor riporter és Nagy Tibor riporter (Üdvözljük a rádió és a televízió új nívódíjasait, 1968). A *Kék fény* sikeréhez nagyban hozzájárult, hogy a Belügyminisztérium (rendőrség), a lakosság (közönség) és a televízió érdekei szerencsésen találkoztak.

A *Kék fény* helyzetét, sikereit és a jövőjét értékelték az első 100. tévéadást követően, amely során a szerkesztőbizottság a következő megállapítások tették: „A *Kék fény* a leghatásosabb tömegkommunikációs eszközön, a televízióon át mintegy négy-öt millió nézőhöz szól. Népszerűségének alapvető forrását az emberek bűnügyi érdeklődése motiválja, de sikeréhez nagyban hozzájárul sajátos karaktere, hiteles dokumentatív jellege, amit a bűnözők, az elkövetők megszólaltatása biztosít. A műsor készítőinek érdeme az is, hogy minimálisra csökkentik a bűnözővel, az »üldözötttel« kapcsolatos – a nyugati krimifilmekben gyakran tapasztalt – együttérzést. Az előnyös megjelenésű bűnözők sem keltenek szimpátiát, mert a bűncselekményekről ők beszélnek, és a képernyő leleplezi negatív személyiségüket. A műsorban bemutatott bűncselekmény elkövetési módszere pedig azért sem csábíthat »utánzásra«, mert egy-egy adás éppen azt bizonyítja, hogy az a bemutatott ügyben sem vált be, s a nyilatkozó bűnözőt sem védte

meg a lebukástól. A műsor készítésében részt vevő rendőrtisztek is gondosan ügyelnek arra, hogy a bűncselekmények elkövetésekor ténylegesen alkalmazott eszközök és a ritkán előforduló módszerek ne kerüljenek nyilvánosságra. Az elmúlt közel két évtized során a bűnügyi és a vizsgálati osztályok beosztottai nem találkoztak egyetlen olyan konkrét esettel sem, amelyből arra lehetne következtetni, hogy a tettes a Kék fénytől kapott volna ötletet a bűncselekmény elkövetéséhez. Hangsúlyozni kell, hogy a műsorok – a felmérések adatai alapján – elsősorban a bűnözés elleni fellépésre mozgósítanak, és a becsületes állampolgárok segítőkészségét fokozzák. A műsorsorozat hatására a lakosság egy-egy részénél a rendőrségről kialakult – még helyenként meglevő – negatív szemlélet is módosult. A nyomozási tevékenység, a rendőrség által alkalmazott eszközök, technikai felszerelések, a rendőri ügyeleti munka, a Bűnügyi Múzeum, nyilvántartó szerveink szükséges mérvű megismertetése azt a célt is szolgálta, hogy a lakosság érezze és tudja: kellő felszereltséggel rendelkező, megfelelően képzett apparátus védi a közrendet és a közbiztonságot.” (Kövári, 1983).

A *Kék fény* jó időben megszületett ötletét az elmúlt időszak több száz adása igazolta. Véleményem szerint a társadalmi bűnmegelőzés folyamatában ma is aktuális és szükséges.

Felhasznált irodalom

- A budapesti napilapok rendőri rovatvezetőinek szindikátusa (1930). *50 éves jubileumi évkönyve*. Közlekedési Nyomda.
- A rendőri sajtó (1947). *Magyar Rendőr*, 1(8), 20-28.
- A rendőrség és a televízió (1969). *Belügyi Szemle*, 7(1), 124–126.
- Barna E. (1957). A sajtó a bűnüldözés szolgálatában. *Rendőrségi Szemle*, 5(10), 15-35.
- BM Tanulmányi és Kiképzési Csoportfőnökség (1968). *Rendőrségi televíziós szolgálat Angliában* (Belügyi Szemle Tájékoztatója, 8. sz.). BM Tanulmányi és Kiképzési Csoportfőnökség.
- BM Tanulmányi és Kiképzési Csoportfőnökség (1971). Aktajelzés: X.Y. megoldatlan. *A Belügyi Szemle Tájékoztatója*, (12), 30.
- Bodnár G. (1904). Rendőrség, közönség, sajtó. *Rendőri Lapok*, 1(8), 10-15.
- Bodor E. (1964). Hozzászólás Szabó László: A rendőrség és a sajtó című cikkéhez. *Belügyi Szemle*, 2(1), 38-42.
- Borbély Z., & Kapy R. (Szerk.). (1942). *60 éves a magyar rendőrség, 1881–1941*. Halász Irodalmi és Könyvkiadó.
- Budai J. (1964). Hozzászólás Szabó László: A rendőrség és a sajtó című cikkéhez. *Belügyi Szemle*, 2(2), 38-42.
- Budapesti Hírlap (1885, szeptember 26.).

- Deák J. (2013). Az állambiztonsági propagandától a nemzetbiztonságig – a Belügyi Szemlében megjelentek tükrében. *Rendvédelem Tudományos Folyóirat*, 3, 15–22. https://bm-tt.hu/wp-content/uploads/2022/02/2013_3.pdf
- Deák J. (2014). A Belügyi Szemle Tájékoztatójában a médiával kapcsolatban megjelent anyagok (1963–1972). *Magyar Rendészet*, 14(2), pp. 27–43.
- Deák J. (2016). A tudomány szabadsága, politikai és hierarchikus hatások régen és ma a Belügyi Szemlében. In Gaál Gy., & Hautzinger Z. (Szerk.). *A határrendészetől a rendészet tudományig* (pp. 67–78). Magyar Hadtudományi Társaság Határőr Szakosztály Pécsi Szakcsoport.
- Deák J. (2017). Belügyi Szemle a sajtónyilvánosságért 1953–1990. In Gaál Gy., & Hautzinger Z. (Szerk.). *Szent Lászlótól a modernkori magyar rendészet tudományig* (pp. 117–126). Magyar Hadtudományi Társaság Határőr Szakosztály Pécsi Szakcsoport.
- Deák J. (2021). A Belügyi Szemle és jogelődei a közpolitika és a rendészet tudomány szolgáltatában (1953–1990). In Szabó Cs., & Molnár D. (Szerk.). *Studia Doctorandorum Alumnae I.: Válogatás a DOSz Alumni Osztály tagjainak doktori munkáiból I.* (pp. 115–123). Doktoranduszok Országos Szövetsége (DOSZ). <https://doi.org/10.23715/sda.2021.1.2>
- Déri P., & Pásztor Gy. (1968). Ütemes fejlődés – Képek az NDK-ból. *Magyar Rendőr*, 22(39), 20-25.
- Dunavölgyi P. (1965). *A magyar televíziózás történetéből IX.* https://dunavolgyipeter.hu/televizio_tortenet/a_magyar_televiziozas_tortenete_az_1960-as_evekben/1965
- Ernyes M. (2017). *A fővárosi rendőrség és a m. kir. rendőrség, valamint a magyar rendőrség története a kezdetektől napjainkig* (I–II. köt.). Nemzeti Közszolgálati Egyetem.
- Farkas L. (1926). A rendőri hírszolgáltatás szabályozása a budapesti főkapitányságon. *A Rend*, 6(3), 8-15.
- Földvári K. (1969). Nyomozzon velünk. Televíziós műsorról. *Belügyi Szemle*, 7(9), 125–129.
- Hanák K., & Révész K. (1980). Televíziózás a fővárosban és vidéken. *Budapest*, 18(7), 10–15.
- Kékkfényben Szabó László (2008, november 26). *rtl.hu*. <https://rtl.hu/hirado/2008/11/26/kekfenyben-szabo-laszlo>
- Kelemen P. (1969). Nyomozzon velünk. *Magyar Rendőr*, 23(18), pp. 8–10.
- Kővári A. (1983). Századik adásához érkezett a Kék fény. *Magyar Rendőr*, 37(46), 4–5.
- Krecsány K. (1894). *Kihágási eljárás jogalapját képező székesfővárosi törvényhatósági szabályrendeletek és főkapitányi rendeletek gyűjteménye. Kiegészítve a székesfővárosi m. kir. állami rendőrség szervezetét, hatáskörét és működését szabályozó rendeletekkel és utasításokkal.* Magánkiadás.
- Magyar Nemzet. (1965, december 15).
- Magyar Országos Tudósító (1947, augusztus 7). 29(21).
- Máriássy J. (1966). Sziréna az asztalon. *Film Színház Muzsika*, 10(5), 6–7.
- Mindenki lehet nyomravezető. Az ötvenedik Kék fény (1974). *Film Színház Muzsika*, 18(2), 6–7.
- Molnár F. (1913). Egy rendőrvizsga tanulságai. *Pesti Hírlap*, 35(177), 33.
- Móricz Zs. (1928). Magyar író a magyar rendőrségről. *Rendőr*, 2(42), 5.

- Nagy V. (1926). A rendőri riport. *A Rend*, 5(81).
- Pintér I. (1957). Hozzászólás „A sajtó a bűnüldözés szolgálatában” című cikkhez. *Rendőrségi Szemle*, 5(12), 56-62.
- Radványi E. (1977). Így született a Kék fény. *Film Színház Muzsika*, 21(1), 6–7.
- Rédey M., & Laky I. (Szerk.). (1903). *Rendőrségi lexicon*. Stephaneum Nyomda.
- Sallai J. (2016). Első rendészettelméleti szakközlöny folyóiratunk. *Pécsi Határőr Tudományos Közlemények*, 17, 5–15.
- Sallai J. (2017). A rendészeti folyóiratok hatása a rendészettudományra. *Magyar Rendészet*, 17(2), 183–204.
- Sallai J. (2020). Municipális rendőrségektől a centralizált. Rendőrség Tudományos Tanácsa.
- Sallai J. (2022). 140 éves-e a BRFK, és ha igen, akkor miért nem. *Magyar Rendészet*, 22(1), 225–230. <https://doi.org/10.32577/mr.2022.1.13>
- Sallai J. (2024). Mozgófilmek a rendészeti oktatásban. – In memoriam Ruzsonyi P. professzor. In Czenczer O. (Szerk.) „Mindennek a lélek a rendje...” *Tanulmányok a 65 éve született Ruzsonyi Péter emlékére*. Ludovika Egyetemi Kiadó. https://doi.org/10.36250/01231_21
- Strausz L. (1921). A film a rendőri nyomozás szolgálatában. *A Rend*, 10(3).
- Szabó L. (1963). A rendőrség és a sajtó. *Belügyi Szemle*, 1(9), 16–25.
- Szabó L. (1964). Adalék a rendőrség és a sajtó vitájához: lapjainkról nyilatkozik Pap János, a Minisztertanács elnökhelyettese. *Belügyi Szemle*, 2(3), 72–76.
- Szabó L. (1968). Arccal vagy háttal? *Tükör*, 5(24), 10-15.
- Szabó L. (1971). Sérti-e a rendőri riportázs a személyiség jogát? *Magyar Sajtó*, 12(6), 18-25.
- Szabó L. (1972). *Kék fény*. Táncsics Könyvkiadó.
- Szabó L. (1983). A Kék Fény és a hatásmechanizmus. *Belügyi Szemle*, 24(8), 9–15.
- Tímár I. (1973, március 18.). „Kék fény” Szabó László könyvéről. *Magyar Nemzet*, 3.
- Tükör (1972). Az „angol Kék fény”-től az épülő Fleet Line. *Tükör*, 9(27), 10-19.
- Üdvözljük a rádió és a televízió új nívódíjasait (1968). *Magyar Rendőr*, 22(8), 21-26.

A cikk APA szabály szerinti hivatkozása

- Sallai J. (2026). A jó sajtó a rendőr világossága. Út a *Kék fény* című tévéműsor első adásához. *Belügyi Szemle*, 74(6), 1539–1556. <https://doi.org/10.38146/bsz-ajia.2026.v74.i6.pp1539-1556>

Nyilatkozatok

Összeférhetlenség

A szerző nem jelentett összeférhetlenséget.

Finanszírozás

A szerző nem kapott pénzügyi támogatást a kutatáshoz, a szerzőséghez és/vagy a cikk publikálásához.

Etikai nyilatkozat

Jelen cikkhez nem kapcsolódik adatkészlet.

Nyílt hozzáférésről szóló tájékoztatás

A közlemény nyílt hozzáféréssel, a Creative Commons Attribution–NonCommercial–NoDerivatives 4.0 International License (CC BY-NC-ND 4.0) feltételei szerint jelenik meg.

A közlemény változatlan formában, nem kereskedelmi célból, bármely médiumban és formátumban szabadon megosztható és újraközölhető, feltéve, hogy az eredeti szerző(k), a közlés helye és a licenc hivatkozása megfelelően feltüntetésre kerül. Módosított vagy átdolgozott változat terjesztése, valamint kereskedelmi célú felhasználása nem megengedett.

Levelező szerző

A cikk levelező szerzője Sallai János, aki a sallai.janos@uni-nke.hu e-mail címen érhető el.